

[Edvard Sørensen.]

Af det Materiale, der har været forelagt i Udvalget, er det fremgaaet, som der staaer i Betænkningen, at man i en enkelt Købstad her i Landet har faaet et meget stort Beløb, et Beløb paa 574 235 Kr. til et godkendt Arbejde. Da der i Loven staaer, at de Arbejder, der kan sættes i Gang, skal være mindre betydelige kommunale Arbejder, vil jeg gerne spørge den højtærede Socialminister, hvordan dette store Beløb kan forenes med Lovens Ordlyd.

Victor Larsen: Under første Behandling af nærværende Lovforslag om Forlængelse af Gyldigheden af Lov Nr. 332 af 15. December 1934 om mellemkommunal Refusion for visse Arbejdsløshedsudgifter udtalte jeg paa mit Partis Vegne Tilsagn om velvillig Medvirken til dette Lovforslags Gennemførelse. Jeg gjorde det ud fra den Betragtning, at den paagældende Lov inden for sit afgrænsede Omraade havde været medvirkende til virkelig at afhjælpe Arbejdsløsheden; den har med andre Ord været af en saadan Beskaffenhed, at Kommunerne har kunnet bruge den i Modsætning til § 31 i Arbejdsløshedsloven.

Foretager man en Sammenligning mellem de to Lovforanstaltninger, ser man, at efter § 31 er der i 1932 godkendt 3 — siger og skriver tre — Nødhjælpsarbejder, hvoraf ingen er kommet til Udførelse. I 1933—34 er der godkendt 12, hvoraf 11 er kommet til Udførelse, og det er kun Arbejder, der tilsammen andrager en Arbejdsløn af under 100 000 Kr. I 1934—35 er der godkendt 30 Nødhjælpsarbejder til et samlet Beløb i Arbejdsløn af 113 000 Kr. Men Forholdet for nærværende Lov er dette, at fra 15. December 1934, da Loven træder i Kraft, og til Udgangen af Januar i Aar, altsaa i Løbet af godt et Aar, er der udbetalt i Arbejdsløn rundt regnet 3½ Mill. Kr. Derfor maa man sige, at denne Lov har virket ganske overordentlig tilfredsstillende. Ud fra den Betragtning er det, at vi fra vort Parti ved første Behandling af Forslaget tilsagde velvillig Medvirkning. Dette foregik den 14. Marts, og i de følgende tre Uger skete der ikke andet, end at vi forlangte en Del Oplysninger, som vi fik. Men for 4—5 Dage siden stillede Flertallet i Udvalget pludselig en Række Ændringsforslag,

3 meget gennemgribende Ændringsforslag af en saadan Karakter, at de fuldkommen forandrer Lovens hele Omraade og Karakter.

Jeg vil gerne sige derom, at det ser jo næsten ud til, at vi for vort Vedkommende har været for velvillige ved Lovforslagets første Behandling, og at man altsaa nu fra Regeringspartiernes Side mener, at man kan kræve mere. Hvad disse Ændringsforslag angaar, indeholder de højst ejendommelige Ting. Jeg skal ganske kort pege paa disse.

Under *a* forsøges der indført den Bestemmelse, at Arbejdstiden ikke kan nedsættes til under 36 Timer pr. Uge. Her har man altsaa fra socialdemokratisk Side et Forslag om, at man ikke maa have mindre Arbejdstid end 36 Timer pr. Uge. Det oprindelige Lovforslag af 16. Oktober 1934 indeholdt en Bestemmelse, der ganske modsat sagde, at Adgang til at erholde Refusion gjaldt kun Arbejder, ved hvilke den ugentlige Arbejdstid for den enkelte Arbejder ikke overskred 36 Timer. Dengang var man inde paa, at man maatte ikke arbejde mere end 36 Timer pr. Uge, nu stiller man Ændringsforslag om, at Arbejdstiden maa ikke komme under 36 Timer. Vi er imod begge disse Bestemmelser, fordi vi mener, det er uheldigt at lovgive paa dette Omraade, eftersom Kommunernes Forhold er saa forskellige.

Under *b* stiller man et Ændringsforslag, der gaar ud paa at lovfæste, at der skal betales overenskomstmæssig Løn, mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, altsaa et Forslag ganske svarende til det, man trættedes saa længe om under Behandlingen af Grundforbedringsloven, og som forsinkede denne Lov ganske overordentligt. Det er ganske givet, at vi er imod en saadan Bestemmelse. Vi har set saa uheldige Følger af at lovgive paa dette Omraade, at vi afgjort gaar imod dette Forslag.

Under Punkt *c* foreslaar man, at de Nævn, der er nedsat, og som foreløbig bestaar af 3 Medlemmer, skal suppleres med yderligere 2 Medlemmer, et valgt af Dansk Arbejdsgiverforening og et af De samvirkende Fagforbund. Vi kan ikke indse, at der tilføres Udvalgene nogen Værdi ved denne Udvidelse af deres Medlemstal. Med de Erfaringer, som ogsaa dette høje Ting har, kan man vist sige, at ved at udvide Udvalgene paa denne Maade opnaar man